

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. I. Propositio damnata, & sententiæ Theologorum referuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

interrogationes tam exacte, & attente, ac si non habuisset tantum laborem. Et hæc omnes circumstantiæ faciunt casum omnino diversum ab eo, quem proponit Lumbier: cum pœnitens confiteatur totum, quod in præfenti eius memoriæ occurrit; aliunde autem ex parte pœnitentis detur impossibilitas moralis faciendi ampliorum diligentiam, propter eius ruditatem: ex parte vero confessarij defatigatio cōtracta ex multitudine confessionum antea auditarum affert impossibilitatem moralem attendendi expedite ad exa ctiusexamen. Casus ergo sic explicatus non solum est diversus à casu, quem proponit Lumbier, sed etiã ab eo, quem proponit propositio dānata.

DISERTATIO XXXIX.

An pœnitenti habenti consuetudinem peccandi possit, aut debeat negari, aut differri absolutio, & quando.

CAPVT I.

Propositio damnata, & sententiæ Theologorum referuntur.

SUMMARIVM.

Discrimen inter consuetudinem, & occasionem proximam peccandi n. 1.

Potest differri absolutio de consensu pœnitentis. n. 2.

Certum est, negandam absolutionem, dum constat de defectu propositi. num. 3.

Potest confessarius impendere absolu-

tionem consuetudinario habenti propositum non peccandi. n. 4.

Diversæ quæstiones exciit at e occasiones huius damnationis. n. 5.

1. **I**Nter propositiones damnatas sexagesima hæc est: *Pœnitenti habenti consuetudinem peccandi cōtra legem Dei, naturæ, aut Ecclesiæ, & si emendationis spes nulla appareat; nec est neganda, nec differenda absolutio, dummodo ore proferat se dolere, & proponere emendationem.* Vbi ante omnia notandum est, aliquos scriptores confundere consuetudinem cum occasione proxima peccandi; cum tamen valde diversa sint. Omnis enim occasio proxima plerumque affert consuetudinem peccandi; quamvis aliquando possit esse sine tali consuetudine. Consuetudo autem peccandi plerumque datur sine occasione proxima, ut patet in eo, qui se polluit frequenter ex sola fragilitate propria; & in eo, qui frequenter peierat, detrahit, & execrationibus vititur in quavis occasione iracundiæ. Quæ diversitas patet ex hoc ipso decreto: nam ex damnatione propositionis. 61. constat, nunquam impendendam esse absolutionem ei, qui habet occasionem proximam peccandi, quam potest, & non vult relinquere; habenti autem consuetudinem peccandi, solum constat posse negari, aut differri absolutionem in circumstantijs in hac propositione 60. expressis.

2. Deinde certum est, pœnitenti habenti consuetudinem peccandi læthaliter posse differri absolutionem de consensu eius; solet enim confessarius suadere suaviter pœnitenti, esse ei vitilium, quod differatur absolutio pro maiori motivo emendationis futuræ; cui suasioni solet annuere pœnitens, cum ex animo desiderat emendationem in posterum. Quæstio ergo procedit de confessario, qui tali pœnitenti.

tenti invito negat, aut differt absolutionem.

3. Constat etiam, negandam esse absolutionem ei pœnitenti, quando ex circumstantijs cognoscit, illum non habere firmum propositum resistendi consuetudini, sive abstinendi à peccatis consuetis. Quia confessarius non potest impedere absolutionem pœnitenti, quem cognoscit, non esse recte dispositum; alioqui posset data opera impendere absolutionem invalidam.

4. Certum etiam est, posse confessarium impendere absolutionem pœnitenti habenti consuetudinē peccandi (sine occasione proxima extrinseca, de qua inferius dicitur) si videt pœnitentem habere veram displicentiam de peccatis præteritis, & firmum propositum non peccandi de cœtero. An autem in hoc casu possit confessarius negare, aut differre absolutionem, dubitari potest.

5. Præsens ergo damnatio propositionis nos docet, posse negari, aut differri absolutionem habenti consuetudinem peccandi, quando nulla est spes emendationis, quamvis ore tenus dicat pœnitens se dolere, & habere propositum emendationis. Pro cuius recta intelligentia quinque quaestiones veniunt discutiendæ. Prima est, utrum habenti consuetudinem peccandi læthaliter, & habenti propositum emendationis cognitum à confessario, possit iste negare, aut differre absolutionem, etiam pœnitenti invito? Secunda est, utrum quando est vtile pœnitenti, non autem simpliciter necessarium, quod ei differatur absolutio, possit differre eam confessarius; absque consensu pœnitentis? Tertia est, An pœnitenti asserenti, se habere contritionem, & propositum non peccandi de cœtero; teneatur id credere confessarius? Quarta est, An ubi nulla est spes emendationis, & pœnitens solo verbo tenus ostendit dolorem, &

propositum; possit confessarius, aut debeat negare, vel differre absolutionem? Quæ opiniones in his quaestionibus subiaceant huic damnationi? Quas omnes singulatim discutiemus.

CAPVT II.

Prior quaestio deciditur.

SVMMARIVM.

Prima quaestio de consuetudinario, cui volenti potest differri absolutio. n. 6. Quid docuerit Sancius in hac quaestione? n. 7.

Plus requiritur ad negandam, quam ad differendam absolutionem. n. 8.

Minus est differre, quam negare absolutionem. n. 9.

Confessarius potest differre absolutionem consuetudinario dolenti de peccatis. n. 10.

Probatio desumpta ex munere medici, quod competit confessario. n. 11.

Quæ utilitas ex dilata absolutione? num. 12.

Potest differri, non expectato consensu pœnitentis. n. 13.

An ad confessarium expectet curare etiam affectum peccati? n. 14.

Confessiones consuetudinarij suspectæ sunt de efficacia propositi. n. 15.

Ad confessarium spectat parare remedium recidivo. n. 16. & 17.

Pœnitēs saepe reditur cautiōr per ablationem Sacramenti. n. 18. & 19.

Maior fructus Sacramenti ex meliori dispositione. n. 20.

Melior dispositio communiter in penitente deterrito dilatione absolutionis. n. 21.

Hic fructus deprehenditur experientia. n. 22. & seq.

6. **P**rima quaestio est, Utrum habenti consuetudinem peccandi læthaliter, & simul habenti propositum